

**SOCIAL- OCH
HÄLSOVÅRDSUTSKOTTETS
BETÄNKANDE 54/2014 rd**

Regeringens proposition till riksdagen med förslag till lagar om ändring av lagen om utkomststöd och av lagen om statsandel för kommunal basservice

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 28 januari 2015 regeringens proposition med förslag till lagar om ändring av lagen om utkomststöd och av lagen om statsandel för kommunal basservice (RP 358/2014 rd) till social- och hälsovårdsutskottet för beredning.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- direktör Kari Ilmonen och regeringssekreterare Kaisa Rainakari, social- och hälsovårdsministeriet
- referendarieråd Tapio Rätty, riksdagens justitieombudsmans kansli
- förvaltningsrättsdomare Jaana Hemminki, Helsingfors förvaltningsdomstol
- förmånsdirektör Anne Neimala, Folkpensionsanstalten
- forskarprofessor Pasi Moisio, Institutet för hälsa och välfärd
- direktör för service till unga och socialt arbete med vuxna Maarit Sulavuori, Helsingfors stad
- servicechef Virve Flinkkilä, Vanda stad

- direktör för socialt arbete Jutta Paavola, Alavus stad
- social- och hälsovårdsdirektör Tarja Miikkulainen, Lundo kommun
- socialarbetare Satu Marja Tanttu, S:t Michels socialcentral
- jurist Maria Porko och sakkunnig Ellen Vogt, Finlands Kommunförbund
- planerare Minna Salminen, Förbundet för den offentliga sektorn och välfärdsområdena JHL rf
- arbetsmarknadsjurist Ritva Liivala, Kommunala arbetsmarknadsverket
- specialsakkunnig Anna Järvinen, SOSTE Finlands social och hälsa rf
- chef för fackliga frågor Marjo Varsa, Fackorganisationen för högutbildade inom socialbranschen Talentia rf.

Dessutom har skriftliga yttranden lämnats av

- justitieministeriet
- finansministeriet
- Tjänstemannacentralorganisationen STTK rf
- Finlands Arbetslösas Samarbetsorganisation-TVY rf.

PROPOSITIONEN

I propositionen föreslår regeringen att lagen om utkomststöd och lagen om statsandel för kommunal basservice ändras. Det föreslås att uppgiften att bevilja och betala ut grundläggande utkomststöd överförs till Folkpensionsanstalten. Stödet förblir en behovsprövad förmån som beviljas på basis av ansökan. Kommunerna ska också i fortsättningen delta i finansieringen av det grundläggande utkomststödet, med en finansieringsandel som är 50 procent av kostnaderna. Kommunernas andel ska i fortsättningen beaktas genom en minskning av statsandelen för kommunal basservice. Det kompletterande och förebyggande utkomststödet ska enligt förslaget fortfarande skötas av kommunerna. Att skötseln av de uppgifter som gäller det grundläggande utkomststödet överförs till Folkpensionsanstalten gör det möjligt att effektivisera beviljandeförfarandena och därmed att på ett effektivare sätt än nu rikta in kommunernas personalresurser på klientarbetet inom socialvården.

Syftet med propositionen är inte att ändra nivån på utkomststödet eller grunderna för beviljande av stödet. Det föreslås dock att förhållandet mellan det kompletterande och det grundläggande utkomststödet ses över till den del som det är fråga om ofta återkommande utgiftsposter inom utkomststödet som i regel endast kräver

ringa prövning och som nu omfattas av det kompletterande utkomststödet. Till denna del föreslås det att en del av de utgifter som enligt den gällande lagen beaktas i det kompletterande utkomststödet blir överförda till det grundläggande utkomststödet. I fråga om utgifter som hänförs till boende och som beaktas i utkomststödet strävar man efter att i så stor utsträckning som möjligt koncentrera prövningen till den prövning som görs i samband med beviljandet av grundläggande utkomststöd.

Utkomststöd ska i fortsättningen som regel sökas hos Folkpensionsanstalten. Kompletterande och förebyggande utkomststöd ska dock sökas direkt hos det organ som ansvarar för kommunens socialvård, om sökanden för den tid som ansökan gäller har fått ett beslut om grundläggande utkomststöd.

Enligt propositionen ska klienten i fråga om det grundläggande utkomststödet också ha rätt att diskutera personligt med en tjänsteman vid Folkpensionsanstalten senast den sjunde vardagen efter att klienten har riktat in begäran om detta till Folkpensionsanstalten.

Avsikten är att utvecklingen, styrningen och ledningen i fråga om utkomststödet kvarstår hos social- och hälsovårdsministeriet.

Lagarna avses träda i kraft den 1 januari 2017.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Allmänt

Regeringen föreslår att utkomststöd i fortsättningen ska beviljas och betalas ut av Folkpensionsanstalten. Överföringen innebär en stor förändring för både klientprocesserna och innehåll- et i socialt arbete, trots att ett flertal kommuner redan nu handlägger utkomststödet i ett skriftligt förfarande och handläggarna inte är socialarbetare.

Utkomststödet är ett ekonomiskt sistahandsstöd inom socialvården som ska trygga den oundgängliga försörjning för person och en familj som är nödvändig för ett människovärdigt liv och hjälpa dem att klara sig på egen hand. Syftet med det kompletterande och förebyggande utkomststödet är att främja personers och familjer sociala trygghet och möjligheter att klara sig på egen hand. Det ska också motverka social marginalisering och lågvarigt beroende av utkomststöd.

Hittills har det varit kommunerna som beviljat och betalat ut utkomststöd. Ursprungligen var

utkomststödet avsett som ett kortvarigt bidrag som sistahandsalternativ för att person snabbt ska kunna återgå till grundtrygghet och förvärvsinkomster. Men för många människor och familjer har utkomststödet blivit ett långvarigt stöd. Det beror i hög grad på att de primära bidragen, framför allt bostadsbidraget inte räcker till.

Jämlikhetsprincipen i grundlagen är en stor orsak till reformen. I dag tillämpas bestämmelserna om utkomststöd på ett sätt som gör att de sökande inte behandlas lika. Kommunerna anvisningar om tillämpningen skiljer sig och en del anvisningar har varit direkt lagvidriga. I fortsättningen kan bestämmelserna tillämpas samordnat i och med att FPA meddelar rikstäckande anvisningar.

Propositionen har samband med regeringens strukturalpolitiska reformprogram, där ett av målen är att minska kommunernas uppgifter och skyldigheter för att dämpa skuldsättningen i de offentliga finanserna. Samtidigt är målet att effektivisera de offentliga finanserna genom att dra nytta av Folkpensionsanstaltens roll och system i egenskap av nationell myndighet för sociala trygghetsförmåner. Propositionen avser inte att ändra nivå eller kriterierna för utkomststöd eller att utvidga personkretsen.

Utskottet ställer sig bakom förslagen. Det är mycket viktigt att vid får samordnad praxis för att bevilja utkomststöd i hela landet. Det blir enklare att nå målet med en enda handläggande myndighet.

Utskottet menar dock att reformen är förknippad med en hel del öppna frågor som FPA och kommunerna för ta sig an innan reformen träder i kraft. Sett ur klienternas synvinkel är problemet hur socialt arbete ska kopplas ihop med handläggningen av grundläggande utkomststöd, det vill säga hur man ska se till de mest utsatta människornas behov och hur brådskande utkomststöd ska tryggas. Sett ur kommunernas synvinkel är det ett problem hur de ska få kontroll över kostnaderna och hur de lyckas omplacera personalen.

Modell för klientkontakter

Regeringen utgår från att vara grundläggande utkomststöd ska sökas hos Folkpensionsanstalten. Det kompletterade och förebyggande utkomststödet ska fortfarande vara på kommunernas ansvar. För att minska behovet av att uppsöka FPA och kommunen föreslår regeringen att en del utgiftsposter inom det kompletterande utkomststödet lyfts över till de övriga grundutgifterna, som i fortsättningen ska beaktas i det grundläggande utkomststödet från FPA. De utgiftsposter som lyfts över är bland annat flyttningskostnader, garantihyra och utgifter för barndagvård. Dessutom ska vissa andra utgifter tas upp som grundutgifter eftersom de inte anses innefatta den typen av särskild prövning och bedömning av personens eller familjens behov som måste göras av den kommunala socialförvaltningen. Utskottet anser att den nya avgränsningen är motiverad.

Sett ur klientens synvinkel förenklas och underlättas kontakterna av den nya organisationsmodellen. När det grundläggande utkomststödet beviljas och betalas ut enligt den modell som regeringen föreslår kan klienterna ansöka om grundläggande utkomststöd på samma gång och i stort sett med samma handlingar som när de ansöker om förmåner som är primära i relation till utkomststödet från FPA. Ett besök på FPA upplevs inte som lika stigmatiserande som en klientrelation på socialbyrån. Därmed är ändringen mindre stigmatiserande för dem som ansöker om grundläggande utkomststöd.

Tack vare överföringen till FPA blir det enklare att också informera andra som besöker FPA i andra förmånsärenden. Då blir klienterna mer medvetna om sina möjligheter att få utkomststöd som komplement till primära förmåner. Det i sin tur ökar den ekonomiska jämlikheten och förbättrar vars och ens rätt till ekonomiskt minimum samtidigt som fattigdomen minskar. I fortsättningen är det lättare att samordna förmåner och det minskar återkraven. Återkrav kan lätt stjälpa mindrebemedlades människors ekonomi och det i sin tur kan minska deras intresse för att ta kortvariga jobb.

Ändringen kan också medföra vissa försämringar i förmånerna och servicen. Enligt 14 § 2

mom. ska ansökan om kompletterande eller förebyggande utkomststöd fortfarande göras direkt hos det behöriga kommunala organet, om den sökande har fått ett beslut om grundläggande utkomststöd för den tid som ansökan gäller. Därmed måste en ganska stor del av klienterna fortfarande besöka på myndigheter, och utbetalningen av tillräckligt stort bidrag kan dra ut på tiden eftersom klienten måste invänta beslutet från FPA innan kommunen kan bevilja kompletterande eller förebyggande utkomststöd.

Åtminstone till en början kommer det att försvåra för klienterna att de måste ansöka om utkomststöd på två myndigheter. Extra oroväckande är detta med tanke på klienter som saknar förmåga, resurser och kraft att ha kontakt med två ställen. Utskottet understryker att FPA och kommunen måste vara smidiga vad beträffar ansökningar om grundläggande, förebyggande och kompletterade utkomststöd. För klienterna handlar det om ett samlat behov av ekonomiskt bidrag.

Rådgivning och handledning

Jämfört med läget i dag kommer klienternas vardag att påverkas det faktum att FPA inte har verksamhetsställen med personlig service i alla kommuner. För de mest utsatta kan detta bli ett hinder för att ansöka om utkomststöd.

Enligt propositionen ska FPA vara skyldig att informera klienterna om deras rätt att få ett personligt samtal med en kommunal socialarbetare eller socialhandledare. Rådgivningen ska ges på ett sätt och i en form som klienten kan förstå den, sägs det i propositionen. Hur klart och tydligt informationen än ges resulterar det ändå inte i att alla ansöker om de insatser som de har nytta av. I samband med reformen bör man undersöka nya metoder för att nå personer med dålig livskompetens som inte själva kan, orkar eller är motiverade att uppsöka socialt arbete, påpekar utskottet. Vidare framhåller utskottet att klienterna måste informeras klart och tydligt om hur uppgifter lämnas ut och handläggs på olika myndigheter.

Frågor som gäller utkomststöd kan också ordnas per telefon. Också ansökan om utkomststöd

får med stöd av 19 § i förvaltningslagen inledas muntligt med myndighetens samtycke, till exempel per telefon. I sådana fall kan den anställda vid Folkpensionsanstalten som tar emot samtalet registrera ansökan.

Ett beslut om brådskande utkomststöd ska göras samma dag eller senast nästa vardag efter att ansökan har kommit in. I brådskande fall kan ett förmånsbeslut i förekommande fall fattas muntligt utifrån de uppgifter klienten har lämnat. Enligt uppgifter till utskottet kommer Folkpensionsanstalten att införa en modell som tillåter att stöd i brådskande fall kan ansökas och tas emot också i de kommuner som saknar FPA-verksamhetsställen.

Socialt arbete

Reformen bör starkt fokusera på att hänvisa klienter med behov av socialt arbete från FPA till kommunerna. De FPA-anställda måste därför få större kompetens i det hänseendet. FPA-verksamhetsställena kan anställa till exempel en socialhandledare för att stärka expertisen.

I och med överföringen av det grundläggande utkomststödet kan kommunerna satsa mer av resurserna inom socialt arbete och social handledning på klientarbete inom socialvården. Det är viktigt att bevara kontakten mellan klienterna och den kommunala socialvården, och FPA och kommunerna bör därför bygga upp strukturer för samarbete och informationsöverföring. Vidare vore det viktigt att synliggöra behovet av socialt arbete och annat stöd inom socialvården och att kommunen reagerar på behovet också när grundläggande utkomststöd beviljas av FPA. Samarbetet är extra viktigt för att unga människor ska bli delaktiga av hjälpen, understryker utskottet. Samarbete bör lyftas fram i utbildningen för personalen. Också kompetensen visavi grupper med särskilda behov och marginella grupper måste vägas in.

Redan nu samarbetar FPA och kommunerna inom vissa områden. Det senaste exemplet är sektorsövergripande samservice som främjar sysselsättningen. Där ska arbets- och näringsbyrån, kommunen och FPA tillsammans bedöma vilket behov av service personer som behöver

sektorsövergripande samservice har och hänvisa dem till den sysselsättningsfrämjande social- och hälsovård som de behöver.

Enligt utskottet är det nödvändigt att i verkställigheten fokusera på att bygga upp tydliga mekanismer kontakterna med myndigheterna, hänvisningen av klienter till socialt arbete, rådgivningen om hur förmåner ansöks, smidigare samarbete mellan myndigheterna och bättre information. Vidare är det nödvändigt att se till att den sökande, Arbetskraftsmyndigheten och andra parter upprättar en plan för hur klienten ska klara sig på egen hand när grunddelen sänks. Innan lagen träder i kraft måste det finnas en färdig handlingsmodell för hur FPA och kommunerna ska samarbeta för att klienterna ska få smidig och övergripande service.

Ekonomiska konsekvenser

Underutnyttjandet av utkomststödet förväntas minska eftersom det är lättare att ansöka om utkomststöd på FPA och mindre stigmatiserande än att göra ansökan på socialbyrån i kommunen. FPA spelar en nyckelroll för att minska underutnyttjandet av utkomststödet och måste därför satsa mer på hänvisa klienterna till utkomststöd. De anställda ska hänvisa klienterna till utkomststöd om de bedöms ha rätt att få stödet. I motiven till lagförslaget utgår regeringen från att det kommer ungefär 28 000 nya hushåll som får utkomststöd när ansvaret övergår på FPA.

Som det sägs i propositionen finns det inte tillräckligt mycket information för att det ska gå att exakt ange omfattningen av underutnyttjandet. Rutinerna kan ändras på ett svårt förutsägbart sätt när den verkställande myndigheten är en annan. Det kan i viss mån medverka till underutnyttjande. Ensamboende och ensamföräldrar är dem som utnyttjar utkomststöd mest. Bedömt efter civilstånd förekommer underutnyttjande mest bland ogifta, skilda och änkor eller änkor. Underutnyttjande förekommer sannolikt mest bland unga människor, men också bland åldersgrupper med ålderspension. Det är dock vanligare i de äldre åldersgrupperna att låta bli att ansöka om stöd. Ungefär var fjärde arbetslös beräknas ha rätt att få utkomststöd, trots att de inte

har ansökt. Benägenheten att låta bli att söka stöd har också ett samband med låg utbildning. Personer med bara grundskoleutbildning låter bli att söka stöd ungefär dubbelt så ofta som personer med mellanstadieexamen och sju gånger så ofta som personer med akademisk utbildning.

En positiv konsekvens av reformen är att fattigdomen kan minska när utkomststöd utnyttjas mer av arbetslösa, äldre, ensamboende och personer bosatta på mindre orter. Bedömningen att underutnyttjandet minskar och att utgifterna för utkomststödet därför stiger är förknippade med stora osäkerhetsfaktorer. Kostnadseffekterna av att underutnyttjandet minskar kommer sannolikt gradvis i takt med att rutinerna etableras.

Regeringens bedömningar av de ekonomiska konsekvenserna av överföringen är från våren 2014 och de har förändrats avsevärt sedan dess. I november 2014 framhöll en utvärderingsgrupp tillsatt av social- och hälsovårdsministeriet att kostnadsökningen till följd av minskat underutnyttjande kommer att ligga på högst 300 miljoner euro om året. I propositionen beräknas utgiftsökningen till följd av minskat underutnyttjande vara betydligt lägre än i en tidigare kalkyl, 75–100 miljoner euro på årsbasis. Den stora skillnaden i kalkylerna gör det svårt att beräkna merkostnaderna för dels kommunerna, dels staten i budgeten och i planen för de offentliga finanserna 2016–2019.

Kostnaderna för överföringen av det grundläggande utkomststödet påverkas dessutom av på vilken nivå FPA kommer att lägga ersättningen för boendeutgifter. De nuvarande kommunala anvisningarna för skäliga boendeutgifter bygger vanligen på den genomsnittliga hyresnivån i kommunen, men praxis varierar från kommun till kommun. Normer för boendeutgifter spelar en framträdande roll för vilka konsekvenser och kostnader överföringen kommer att ha. Konsekvenserna och kostnaderna av att det grundläggande utkomststödet överförs hänger samman med vilka regler för boendeutgifter och bland annat hänsyn till inkomster och förmögenhet FPA inför för utkomststödet. I dagsläget varierar anvisningarna från kommun till kommun.

Följaktligen är det svårt för kommunerna att planera in kostnaderna för de nya anvisningarna.

Reformen beräknas ge kommunerna kostnadsbesparingar främst beträffande arbetskraftskostnaderna. Sannolikt kommer åtminstone förmånshandläggarna att bli färre. Det går bara att göra en mycket grov bedömning av hur mycket kommunerna sparar in i personalkostnader genom reformen. Om överföringen av det grundläggande utkomststödet till Folkpensionsanstalten resulterar i att störta delen av utkomststödtagarna inte längre är kommunala klienter, vilket är målet med propositionen, kan man utgå från att kommunerna sparar in högst 60 miljoner euro på årsbasis i personalkostnader.

Utskottet påpekar dock att handläggningen av kompletterande utkomststöd kräver att kommunerna också i fortsättningen har förmånshandläggare. Exempelvis i Helsingforsregionen får 45 procent av de som får grundläggande utkomststöd också kompletterande utkomststöd. I klartext betyder det att klienterna inte nödvändigtvis minskar så mycket som det antagits. Om kommunen saknar förmånshandläggare är det socialarbetarna som får bevilja kompletterande utkomststöd. Men reformen förväntas egentligen ge dem mer tid för klientarbete.

Propositionen förväntas minska de administrativa kostnaderna med cirka 6 miljoner euro på årsbasis, medan färre transaktioner ska ge en besparing på ungefär 3 miljoner euro på årsbasis. Förberedelserna för överföringen beräknas kosta FPA cirka 7,5 miljoner euro 2014—2016.

Personalen

I direktivet om arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag betraktas omorganisation av offentliga förvaltningsmyndigheter inte som överlåtelse. Detsamma gäller överlåtelse av administrativa funktioner mellan offentliga förvaltningsmyndigheter. Överföringen av det grundläggande utkomststödet är lagfäst överlåtelse mellan offentliga förvaltningsmyndigheter. Följaktligen tillämpas inte direktivet om arbetstagares rättigheter vid överlåtelse av företag på den kommunala personalen i detta fall. FPA avgör själv hur stor den av sin personal den av-

sätter för handläggning av utkomststödet och hur stora nyanställningar den gör.

Utskottet understryker att FPA behöver tillräckligt stor personal för att klara av en helt ny funktion. FPA behöver i vilket fall som helst fler anställda för att handlägga utkomststödet. För att försäkra sig om adekvat expertis bör FPA i första hand göra nyrekryteringar bland de kommunala handläggarna, anser utskottet.

Överföringen av utkomststödet får inte leda till stor ärendebalans, som i sin tur försvårar läget för de stödberättigade när handläggningen dröjer. Utbetalningarna av utkomststödet ska fortsätta utan avbrott trots överföringen och Folkpensionsanstalten måste följaktligen ha tillräckligt stor personal.

Uppföljning

Det är mycket viktigt att det fortlöpande följs upp vilka konsekvenser reformen har för utnyttjandet av utkomststöd, klienternas situation och kommunernas utgifter, understryker utskottet. Vad beträffar klienterna är det av extra stor vikt att bevaka om stödet kan beviljas inom den utsatta fristen, om klientrelationerna blir utdragna och om beroendet av utkomststöd ökar. Utskottet föreslår ett uttalande om detta (*Utskottets förslag till uttalande 1*).

A och O är att det måste gå att med behörig exakthet bedöma vilka konsekvenser lagändringen har för klienterna. Reformen kommer att kräva att informationsutbytet mellan FPA och kommunerna fungerar mycket bra och att de har smidiga rutiner för informationsutbytet. När beslutsmaken och utbetalningarna förs över på FPA kan det ha vissa återverkningar på kontinuiteten i uppföljningen av data om utkomststödet. Detta gäller bland annat data om fristerna för utkomststödet, som både FPA och kommunerna samlar in via sina system. Sett i ett kommunalt perspektiv är det viktigt att samla in data om kostnadsutvecklingen, när beslutsmakten minskar men det finansiella ansvaret består.

Översyn av utkomststödet

Utskottet anser det i vilket fall som helst vara viktigt att lagen om utkomststöd ses över i sin

helhet. En översyn måste fokuseras på att stärka utkomststödets roll för människans sociala välfärd och dess karaktär av förmån i sista hand och för temporära behov. Målet med verkställigheten bör vara att FPA och kommunerna bedriver multidisciplinärt samarbete och inför arbetssätt som hjälper stöddagarna att klara sig på egen hand och motverkar social marginalisering. (*Utskottets förslag till uttalande 2*).

Detaljmotivering

4 §. *Verkställighet*. Utskottet föreslår att 3 mom. får en hänvisning till 35, 39 och 41 § i socialvårdslagen, som föreskriver om skyldighet att bedriva multidisciplinärt samarbetet och skyldighet att upprätta klientplaner. Hänvisningarna understryker att socialt arbetet spelar en viktig roll och säkerställer att klienternas och familjernas individuella omständigheter beaktas när grundläggande utkomststöd beviljas.

Utskottets förslag till beslut

Riksdagen

godkänner lagförslag 2 utan ändringar,

godkänner lagförslag 1 enligt propositionen men 4 § 3 mom. med ändringar (Utskottets ändringsförslag) och

godkänner två uttalanden (Utskottets förslag till uttalanden).

Utskottets ändringsförslag

4 §

Verkställighet

(1 och 2 mom. som i RP)

Kommunen och Folkpensionsanstalten ska samarbeta för att förverkliga syftet med utkomststödet. Folkpensionsanstalten ska vid behov ge den som ansöker om grundläggande utkomststöd handledning och rådgivning om hur man ansöker om kommunens socialvårdstjänster. Bestämmelser om Folkpensionsanstaltens skyldighet att handleda och agera *och att bedriva sektorsövergripande samarbete och om den klientplan som ska utarbetas i kommunen* finns i 35, 39 och 41 § i socialvårdslagen (1301/2014).

Utskottets förslag till uttalanden

1. *Riksdagen förutsätter att det följs upp vilka konsekvenser reformen har för antalet personer som får utkomststöd, stödperiodernas längd och kostnaderna för stödet och att det också bedöms om reformen befrämjar utkomststödets karaktär av temporär ekonomisk förmån som hjälper stöddagarna att klara sig på egen hand och motverkar marginalisering.*
2. *Riksdagen förutsätter att lagen om utkomststöd ses över i sin helhet. Översynen bör fokuseras på att stärka utkomststödets karaktär av förmån i sista hand och för temporära behov. Målet bör vara att FPA och kommunerna bedriver multidisciplinärt samarbete och inför arbetssätt som hjälper stöddagarna att klara sig på egen hand och motverkar marginalisering.*

ShUB 54/2014 rd — RP 358/2014 rd

Helsingfors den 6 mars 2015

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Juha Rehula /cent
vordf. Anneli Kiljunen /sd
medl. Outi Alanko-Kahiluoto /gröna
Ari Jalonen /saf
Johanna Jurva /saf
Merja Kuusisto /sd
Sanna Lauslahti /saml

Merja Mäkisalo-Ropponen /sd
Hanna Mäntylä /saf
Mikael Palola /saml
Terhi Peltokorpi /cent
Sari Sarkomaa /saml
Anu Vehviläinen /cent
Ulla-Maj Wideroos /sv.

Sekreterare var

utskottsråd Eila Mäkipää.